

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple in a hotel room. The man is wearing a dark blue suit and a white shirt, and the woman is wearing a shimmering, backless dress with a long necklace. They are embracing and about to kiss. The background shows a hotel room with a bed and a window with a view of a city at sunset.

Carol Marinelliová
Řek, který
na mě zapomněl

CAROL MARINELLIOVÁ

ŘEK, KTERÝ NA MĚ
ZAPOMNĚL

PŘEKLAD

ANNA MAŠKOVÁ

Milá čtenářko,

není asi příliš objevené říci, že se život skládá z okamžiků. Takových těch chviliek, kdy se stane něco, co všechno změní... a nic už potom není stejné.

Třeba když se té studené noci na Stefanově prahu objeví tajemná houslistka (Koncert pro dva), nebo když si Lily uvědomí, že Smutný princ celou dobu věděl, že se ukryvá v jeho šatně (Na nevěstu nevhodná!)... A to už vůbec nemluvím o tom šoku, když Ross uvidí tříletého chlapce, který vypadá úplně stejně jako on sám v jeho věku, přitom ale ví, že děti nemůže mít (Buď táta... nebo nic!)

Navnadil jsem Vás? Tak to jsem rád. Asi Vám nezbude než se podívat na více z knih, jež Vám tento měsíc nabízím, než jenom na tu, kterou právě držíte v rukou!

Ale zpátky k té úvaze o okamžicích, které všechno změní. Mohou to být okamžiky těžké – dozvídáte se o bolestech, problémech a strastech blízkých, nebo snad dokonce sama prožíváte ne nejlepší dny – bohužel to k životu patří. Ale jsou i okamžiky plné štěstí, kdy jsou barvy jakoby zářivější, slunce hřejivější a vzduch voňavější. A na takové se potom vzpomíná mnohem lépe.

Ať je jich co nejvíce!

S láskou

Váš Harlequin

Carol Marinellová

**ŘEK, KTERÝ NA MĚ
ZAPOMNĚL**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Forbidden to the Powerful Greek

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2022

Překlad:
Anna Mašková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2022 by Carol Marinelli
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9067-8 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-9068-5 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-9069-2 (PDF)

PROLOG

„Proboha, co ti to ti kluci zase provedli?“

Galen v duchu slyšel hlas své *yayi*. I dnes, téměř po třiceti letech, zřetelně slyšel v babiččině hlase únavu a vyčerpání, když se tehdy jako šestiletý vrátil ze školy do jejich domu vysoko v kopcích řeckého ostrova Anaplró.

Galenovy nakrátko ostříhané vlasy byly zablácené, oblečení měl potrhané a na obličeji pár šrámů a modřin, takže nemohl popřít, že se zase porval.

A nejhorší bylo, že se zase zdálo, jako by to byla jeho vina.

„Galene!“ *Yaya* byla rozzlobená. „Nemůžeš přece paní učitelce říkat, že přes léto ztloustla!“

„Ale ona to o mně také řekla... Že jsem přes prázdniny vyrostl a přibral.“ Galen se zamračil.

Yaya se otočila od sporáku a rozčileně rozpráhla ruce. „Myslím tím, že nesmíš o někom říkat, jakou má postavu... Není to slušné.“ *Yaya* pohlédla k nebi a zamumlala modlitbu. „Na tohle už jsem vážně moc stará...“

„Ale já jsem klukům nic neříkal. Jenom učitelce.“

„To je úplně jedno. Pořád ty kluky nějak provokuješ a pak se divíš, že se chovají... no prostě jako kluci.“ *Yaya* trvala na svém. „Někdy je lepší mlčet, nebo dokonce zalhat než být upřímný. Galene, nemůžeš pořád urážet lidi...“

Yaya přinesla večeři na prostřený stůl. Když začala dávat jídlo na talíře, řekl jí: „Já bych ale nikdy nikoho nekopl. Ani bych na něj neplival, i kdyby mne urazil sebevíc.“

Kluci ho totiž uráželi den co den! Pro jeho zdrženlivé a odměřené chování mu říkali *rompot*, robot. A také se mu posmívali kvůli tomu, že žil nahoře v kopcích se svojí babičkou, které říkali *trelós yaya*, bláznivá babka. Ano, i jemu připadala divná. Často hlasitě plakala v kostele a někdy i na ulici. Galen ale věděl, že byla skoro šílená žalem, protože přišla o celou rodinu. Její muž umřel těsně předtím, než se Galen narodil, a když mu byly dva roky, oba jeho rodiče zemřeli při autonehodě, kterou jakoby zázrakem přežil jen Galen.

O jeho výchovu se proto musela postarat yaya.

„Galene, proč jen nejsi jako ostatní děti...“

Mlčky pozoroval, jak se sklenice vody v *yayině* ruce třese a nenáviděl se za to, že babičce přiděluje takové starosti. „Než něco řekneš, musíš se *zamyslet!* Musíš se ostatním dětem přizpůsobit! Chceš přece mezi ně zapadnout?“

Ale Galen mezi ostatní prostě nezapadal, ať se snažil sebevíc.

Až jako muž, v dospělosti...

Jeho geniální mozek se stal vbrzku tak obdivovaným a žádaným, že lidem kolem něj velice rychle došlo, jak výhodné pro ně bude, když se naopak oni přizpůsobí jemu.

PRVNÍ KAPITOLA

„Nerada ruším, Galene, ale pořád volá Costa a říká, že jste se měli setkat v restauraci V's.“ Asistentka mu položila na pracovní stůl velký papírový kelímek s kávou, ale Galen byl tak zabraný do práce, že její příchod ani nezaregistroval. Stejně nikam nemohl. Restaurace byla sice přímo naproti přepychové budově na náměstí Kolonaki, kde měl vedle Galena kanceláře i Costa, jeho dlouholetý přítel, ale Galen na tom byl časově teď tak mizerně, že si nemohl dovolit jít na schůzku ani těch pár kroků.

„Žoufale nestíhám,“ řekl Galen. „A už jsem mu to i říkal.“

„Dobře, připomenu mu to.“

„Kristino!“ Galen ji zavolal zpět. „Vidím, že mi dnes ráno volali z domova pro seniory s novým plánem léčby?“

„Ano,“ přikývla. „Máte to ve zprávě.“

„Všiml jsem si toho až teď.“ Galen se zhluboka nadechl. Kdyby se mu o tom asistentka zmínila dříve, na tento konkrétní telefonát by si čas určitě našel. *Yaya* pro něj byla tím nejdůležitějším člověkem na světě. Ale je fakt, že trval na tom, aby ho *vůbec* nerušila. A z domova pro seniory volali kvůli různým maličkostem každou chvíli. „Až budou zase volat ohledně plánu léčby, dejte mi hned vědět.“

„Dobře, Galene.“

Všiml si únavy v jejím hlase a vzpomněl si, že už je v polovině třetího trimestru. „Cítíte se dobře? Nechcete si vzít volno?“ navrhl.

„Děkuji, ale nemusíte na mne brát ohledy jen proto, že jsem těhotná.“

„Nejde o žádné ohledy. Ale máme před sebou dost náročný víkend a potřeboval bych, abyste byla odpočatá a mohla pracovat s plným nasazením,“ uklidnil ji Galen.

Tento muž byl nejenom geniálním matematikem a programátorem, ale osud mu namíchal velkoryse geny i ohledně vzhledu. Husté, tmavé a pečlivě zastřižené vlasy, oříškově hnědé oči a dokonalá atletická postava přitahovala pozornost žen.

Ne, že by mu však bůhvíjak záleželo na módě. Jeho mysl byla zaměstnaná mnohem důležitějšími věcmi.

Čísly. Jídlem. Sexem. Čísly. Sexem. Jídlem.

Grafy. Tvorbou počítačových programů...

Galenova prosklená kancelář se dala v případě potřeby dokonale zatemnit a byl teď tak zabraný do práce, že si nevšiml ani úplné tmy v okolních kancelářích. Nevšiml si dokonce ani uklízeček. K němu do kanceláře nešly, věděly, že se to nesmí.

Galenův svět čísel se prolínal s mnoha jinými menšími světy, jako bylo třeba právní a administrativní oddělení, sociální média nebo oddělení údržby. Jejich týmy zajišťovaly, aby celá společnost šlapala jako švýcarské hodinky. Galen a ostatní vývojáři počítačových her se tak nemuseli o nic starat a mohli se nerušeně ponořit do práce.

Vtom se ozvalo krátké zaklepání. Galen se zamračil, ale klepání ignoroval. Pak ale uslyšel své jméno. „Galene!“

„Co se děje?“ Povzdechl si, když uviděl Costu. Najednou ale pocítil velký hlad. „No, možná bychom si mohli dát večeři.“

„Vždyť už je skoro půlnoc, Galene!“

„Vážně?“ Při práci ztratil úplně pojem o čase.

Restaurace V's obvykle nebalila jídlo s sebou, ale stálým hostům tam rádi vyšli vstříc a Costa mu teď podával lákavě vonící krabičku. „Dáš si?“

„Díky.“

Galen se nechápavě zamračil, když Costa vytáhl z tašky láhev šampaňského.

„Budeme něco slavit?“ zeptal se Galen, když Costa otevřel láhev.

„Mám novinku,“ řekl Costa, podal mu sklenici s jiskrným nápojem a posadil se.

„A jakou?“

„Dobrou novinku,“ zdůraznil Costa a Galenovi došlo, že by se měl tvářit radostně. „Mary a já se budeme brát.“¹

„Mary?“ S Costovým milostným životem Galen vůbec nedokázal držet krok, ale vybavil si, že Mary byla ta nejnovější. „Vážně?“ zeptal se trochu nedůvěřivě Galen. „Vždyť jste se poznali teprve nedávno.“

Byl z toho dost zmatený. Nemělo to nic společného s jeho vlastními názory na vztahy a manželství, spíš s tím, že Costa nebyl ani zdaleka typ muže, který by se chtěl usadit.

Když Galen viděl, jak je Costa šťastný, vzpomněl si na svoje dobré vychování, potlačil netrpělivost a pozvedl sklenku. „*Yamas...*“

„*Yamas.*“ Costa se připojil k přípitku a pak řekl: „Chtěl bych, abys byl můj *koumbaros*, Galene.“

„Já?“ Jít Costovi za svědka? „A nezahrnuje to proslovy a...?“

---

¹ O Costovi a Mary se více dozvíte v listopadu v knize s pracovním názvem *Než hodiny odbijí půlnoc*. Poznámka redaktora.

„Ano,“ přikývl Costa. „A nejen to. I tanec a společenské chování. Prostě všechno to, co tak bytostně nesnášíš...“ Costa se usmál. „Ale poslouchej, známe se odjakživa. Dávno předtím, než...“ Gestem ukázal na luxusní okolí. „Takže je ti snad jasné, že nikoho jiného za svědka mít nemohu.“

„No...“ Galen několikrát mlčky zamrkal. „Díky. Jsem poctěn.“ Byl ohromen a polichocen, jen mu bylo divné, že je to tak narychlo. „Mary je Angličanka, vid’?“

„Ano.“

„A budete se brát v Anglii?“

„To ještě nevíme...“ Costa si pohrával se zátkou od šampaňského. „Ale abych pravdu řekl, doufám, že se bude obřad konat v mém hotelu v Londýně. Maryin otec je tam ve vězení a já se mu snažím zařídit propustku. Kdyby to vyšlo, mohl by se nečekaně objevit na svatbě a Mary by byla moc šťastná.“

„Mám v Británii dobrého právníka...“ nabídl se Galen.

„Vím, už jsem ti na něj ukradl kontakt,“ přiznal Costa bez okolků. „Každopádně, aktuální plán je vzít se v Londýně, strávit s jejím otcem co nejvíce času a pak odletět na Anaplró – na obřad v kostele a velkou svatební hostinu.“

Galen cítil, jak se mu při zmínce o ostrově sevřel žaludek. Nevzpomínal na to místo moc rád. Odstěhoval se z ostrova ještě jako teenager a od té doby se tam vracel jen proto, aby navštívil *yayu*. Ale teď už byla několik let v domově pro seniory blízko jeho práce.

Galen ani v nejmenším necítil touhu vrátit se na ostrov.

Přesto – jak mu našeptávala jeho analytická mysl – se musel vypořádat s babiččíným tamějším domem, který asi dost chátral. Byla to jedna z těch věcí, které

odkládal, protože se mu do nich nechtělo. Ovšem tato svatba by mohla být vhodnou příležitostí, jak dát věci do pohybu.

„Hm, takže na Anapliru bude velká oslava,“ poznamenal po chvíli přemýšlení Galen a snažil se nemyslet na proslovy, přípitky a všechny ty věci, které ho nezažívaly. Kvůli Costovi do toho ale samozřejmě půjde.

„Ne,“ opravil ho Costa. „Bez Maryina otce by nebylo fér pořádat nějakou opravdu velkou oslavu. Bude nás proto na hostině všeho všudy dvanáct, včetně nás dvou...“

„A nevěsty,“ dodal Galen.

„Přesně tak. No, a pak je tu Leo a Deacon. A samozřejmě Yolanda...“ To byla Costova matka. „A tvůj doprovod.“

„Já s sebou nikoho brát nebudu,“ řekl Galen.

Nemohl uvěřit, že tu sedí a probírá Costovu svatbu. Oba byli zapřisáhlí staří mládenci. Tedy, každý jiným způsobem. Costa měl každou chvíli rande, ale když to začalo být moc vážné, kupoval dárky na rozloučenou. A co se týče Galena... S ženami se vídal stejně často, ale v jeho případě šlo jen o sex.

Vtom mu zabzučel mobil.

„Já myslel, že sis všechny hovory přesměřoval na Kristinu.“ Costa se zamračil. „Už několik hodin se ti snažím dovolat...“

Galen neodpověděl a přečetl si zprávu. Byla od jedné z jeho příležitostných milenek.

Nechces se sejít?

Galen bleskově odpověděl.

Dnes nemuzu.

A ke zprávě přidal smutného smajlíka.

Obratem mu přišel také smutný smajlík.

Jeho sexuální život byl opravdu dokonale jednoduchý.

Vzápětí už ale Galen opět věnoval pozornost Costovi.

„Takže hostina bude jen pro pár nejbližších příbuzných a známých,“ zopakoval Costa. „Ale pak se bude konat velká party na pláži pro všechny z ostrova...“

„Stejně se nezavděčíš všem.“

„Já vím, ale potřebuji, aby byli místní spokojení, vzhledem k tomu, že jsem nepřerušil všechny vazby na ostrov jako ty.“ Costa tam financoval výstavbu přepychového hotelového wellness resortu. „Vidíš, jaký jsi. Moje luxusní útočiště pro nejbohatší klientelu jsi ještě ani neviděl.“

„Já vím,“ řekl Galen. Costa na něj už dlouho nálhal, ale Galen byl naštěstí vždy až příliš zaměstnaný. Ovšem teď se situace změnila. Cestu na Anaplró měl v plánu i tak a Costovu svatbu si také nemůže nechat ujít. „Tak na kdy tu svatbu plánuješ? Nechám si na to v kalendáři pár dní volna.“

„No,“ řekl Costa a několikrát fukl zátkou od šampaňského o stůl, „svatba je už tuto sobotu. Takže pozítří.“

„Cože?“

„Přesně tak.“ Costa přikývl. „Zítra letíme do Londýna, obřad proběhne následujícího dne ráno a odpoledne vyrazíme na Anaplró.“ Costa se nadechl. „Chápu, že je to moc narychlo...“

Narychlo?

V takovém případě se Galen v žádném případě nemohl svatby zúčastnit. V sobotu měl nesmírně důležitou akci, chystal se oznámit svoje stanovisko k partnerství s jednou významnou společností. A bylo nutné zkontrolovat důležité aktualizace systému. Každá jeho hodina byla naplánovaná po minutách.

Dokonce se hodlal vzdát na pár dní sexu!

Galen sice neočekával, že se svatba podřídí jeho časovému harmonogramu, ale Costa si musí uvědomit, že se Galen nemůže ze dne na den jen tak sbalit a odjet.

„Galene,“ řekl Costa do nastalého ticha, „vím, že je to načasování příšerné. Ale věř mi, že svatba musí být co nejdříve, i když z jiného důvodu, než si možná myslíš – Mary není těhotná.“

„Proč bych si to měl myslet?“

Costa se krátce zasmál, ale místo odpovědi se pak jen mlčky napil. Odložil sklenici a povzdechl si. „Je v tom něco jiného...“

Když Galen uslyšel vážnost v Costově hlase, zamračil se a tázavě na něj pohlédl.

„Je to komplikovaná a obtížná situace,“ řekl nakonec Costa. „Ale bohužel o tom nemohu mluvit...“

„V pořádku.“ Galen rozhodně neprahl po cizích tajemstvích. Naopak, dramata a pomluvy ho dráždily.

„A právě proto tě naléhavě žádám, abys přijel na moji svatbu.“

Galen na svatbě z mnoha extrémně důležitých důvodů být nemohl, ale... znal Costu už dávno. Stejně dlouho jako Lea Aratiho.

A přestože teď byli všichni tři úspěšní a nezávislí jeden na druhém, měli společnou minulost, což dokázali pochopit jen ti, kdo pocházeli z Anaplríó.

Přizpůsob se, nebo trp – znělo nepsané heslo ostrova Anaplríó.

Pro ty, kteří se nějakým způsobem lišili, se život na ostrově stal peklem.

Costův otec opustil rodinu, když jeho manželka Yolanda onemocněla. A rozvod Costových rodičů byl vůbec prvním rozvodem v historii ostrova.

A Leo zase strašně trpěl z jiného důvodu. Údajně

kvůli tomu, že byl velmi malého vzrůstu, ve skutečnosti však především kvůli svému zženštilému chování.

A Galen, no... ten na tom v dětství také nebyl zrovna nejlépe.

Za jiných okolností by se z nich možná přátelé nestali, ale o to bylo jejich pouto pevnější.

„Vždyť víš, že tam budu, Costo... Hned napíšu Kristině, aby všechno zařídila...“ Zarazil se. Obvykle posílal své asistentce zprávy v jakoukoliv denní či noční hodinu, ale termín jejího porodu se už neúprosně blížil.

„Neboj, všechno už je zařízené.“ Costa mávl rukou. „Letenky a všechno. Londýn je zamluvený a na Anapliuru jsem ti nechal zarezervovat Chrámové apartmá – je nejlepší v celém resortu. A pro Lea a Deacona jsem zarezervoval svatební apartmá.“

Vteřinu poté, co Costa odešel, Galen napsal Joeovi a několika dalším z vývojového týmu, aby co nejrychleji přijeli. A navzdory pozdní hodině přece jen poslal rychlou zprávu Kristině, aby do londýnského hotelu poslala jeho obvyklý stručný seznam požadavků na ubytování.

A pokud jde o Anapliú, je nezbytné, aby je kontaktovala s žádostí o perfektní internetové připojení!

Costa sice o svém hotelovém resortu tvrdil, že je to úžasné místo plné přepychu, ale Galen na ostrově vyrostl. A dodnes si pamatuje, jak chudé místo to vždy bylo.

Merda! Proč jen se Costa nemohl ženit jindy! Galenovo sobotní oznámení bylo načasováno tak, aby mělo co největší dopad. Celou sobotu měl proto Galen naplánovanou do puntíku přesně...

Až na tu zatracenou svatbu!

DRUHÁ KAPITOLA

Roula Drakosová byla přesvědčená, že má tu nejlepší práci na světě. Každou chvíli se alespoň na minutku zastavila, aby se pokochala blankytně modrou oblohou, splývající na obzoru s Egejským mořem. Pohled na tu krásu se jí neznudil ani za těch pět let práce v luxusním hotelovém resortu, v oáze zaslíbené odpočinku.

Dnes se však nemohla kochat výhledem ani na jednu minutu.

Rychlým krokem se vydala směrem k recepci a vešla do své kanceláře. Roula Drakosová, manažerka služeb pro hosty, se poprvé od příchodu do práce posadila a z přeplněné desky stolu si vzala seznam úkolů. Odhrnula si z očí zatoulanou zrzavou kadeř, ukousla si kousek hořké čokolády a očima přelétla požadavky hostů, aby se ujistila, že všechny již byly splněny. Při pohledu na jméno svého starého kamaráda z dětství se usmála.

Galen Pallas plus doprovod.

Jména lidí z Anaplira nebyla na seznamu zdejších hostů častá, protože ostrov byl kdysi velmi chudý.

Leo Arati, uznávaný módní návrhář, byl výjimkou a pobýval zde pravidelně. Ovšem Galen dosud nikdy.

Věděla o něm jen to, že se přátelí s majitelem, Costou, ale jinak svého starého přítele neviděla už devatenáct let.